No. 153. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 22 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ZWITSERLAND.

BERN, den 13. December. Het Zwitsersche gouvernement is geheel en al met de geestelijkheid in oorlog, doordien het eenige inlandsche pastoors heeft doen gevangen nemen, en vele vreemden heeft verbannen. Een twintigtal dergelijke arrestatien hebben er plaats gehad.

— Men heeft een gestreng onderzoek tegen de vervaardigers van valsche mirakels bevolen. De bisschop van Freiburg behoort onder deze.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 15. December. De bezadigde wijze, waarop de overwinnende partij in Zwitserland te werk gaat, heeft de vrees voor misbruik van hare magt geheel tot zwijgen gebragt. Een bewijs daarvoor is het besluit van Engeland en welligt ook van andere mogendheden, om aftezien van een congres tot regeling van de zwitsersche aangelegenheden, welke men, overtuigd dat de overwinnende partij op de ingeslagen baan zal voortgaan, aan de inwoners des lands en derzelver landslieden overlaat.

Vreemd is de toestand, waarin Frankrijk bij deze zaak geraakt is. Tot denzelven heeft waarschijnlijk wel het meest bijgedragen de verklaring van lord *Palmerston*, op eene bijzondere wijze in het parlement gedaan, dat Engeland geen deel aan de conferentie nemen zou. Waarschijnlijk heeft men in Frankrijk, naar aanleiding van onderscheidene insinuatien uit Londen en vooral door de zending van sir *Stradford Canning* naar Zwitserland in de meening verkeerd, dat het besluit van het kabinet van Londen, om een werkzaam deel te nemen aan de vereffening van de zwitsersche aangelegenheden, als bepaald en onveranderlijk beschouwd moest worden en heeft men alzoo een plotselingen ommekeer van lord *Palmerston* niet verwacht. Dat deze bij zijne verklaring alleen Engeland en het doel, dat dat land aan de conferentie nemen zou, op het oog gehad heeft, is niet waarschijnlijk; het is eer te veronderstellen, dat hij, gedachtig aan de spaansche huwelijken, eene voor Frankrijk zeer onaangename *represaille* heeft willen nemen, waartoe hem de spoedige afloop der zwitsersche onlusten, de beste en meest welkome gelegenheid aanbood.

Dat het fransche kabinet onder deze omstandigheden zich niet op zijn gemak bevindt, is natuurlijk; en de vreemde gedragslijn, die de heer *de Bois-le-Comte* volgt, om, zoo het schijnt, met beide partijen op een goeden voet te blijven, is juist niet geschikt, om de positie van het fransche kabinet te verbeteren. Bij de lijdelijke houding, welke Rusland in de geheele zaak schijnt in acht te willen nemen, zou alzoo alleen Oostenrijk overblijven, dat, even als Frankrijk, de naaste nabuur van Zwitserland, er belang bij zou kunnen hebben, om dit land in rust te zien. Oostenrijk heeft echter sedert eenigen tijd op een veel gewigtiger punt dan Zwitserland, Italie namelijk, het oog te vestigen gehad, en de bewegingen der Oostenrijksche troepen hebben alle meer of minder ten doel, om het tooneel der zuidelijke woelingen te naderen.

Vroeger dan men verwacht had, treedt in Zwitserland alles binnen zijne oude, vreedzame grenzen terug en deze omstandigheid alleen zou regt geven tot het vermoeden, dat men daar al vroeg den aard van het kwaad ontdekt heeft en waar de eigenlijke plek was, van waar het bederf zich door het geheele staatkundige ligchaam van Zwitserland verspreidde. Nog meer echter spreekt voor deze opvatting de omstandigheid, dat thans, nu de zaak van het afzonderlijk verbond verloren is, zekere personen als de bewerkers van hetzelve genoemd worden; een duidelijke wenk, dat het volk eigenlijk grootendeels vreemd aan de kwestie geweest is.

ENGELAND.

LONDEN, den 16. December. De *Globe* zegt, dat de koningin zich in een toestand bevindt, die aan het huis van *Brunswyk* op nieuw een telg belooft.

— Voorleden week beliep de sterfte alhier 2,416 personen.

De toestand voor de landeigenaars, in Ierland wonende, wordt hoe langer hoe gevaarlijker; de meesten hebben daarom reeds de wijk in de groote steden genomen.

— Verscheidene detachementen troepen hebben last bekomen, naar Ierland te vertrekken. Eene divisie politieagenten zal uit deze hoofdstad zich insgelijks derwaarts begeven. Het getal troepen zal in Ierland 40 à 45000 man bedragen.

— De Noord-Amerikanen hebben in Mexico verloren 1052 officieren en soldaten.

De Mexicanen telden 7000 dooden en gekwetsten, en er werden op hen 3300 krijgsgevangenen gemaakt, voor 1/7 bestaande uit officieren, waaronder 13 generaals en 3 gewezen presidenten van het gemeenebest.

Ook verloren zij ruim 20 vaandels, 132 stukken geschut en 20,000 geweren.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 11. December. Gedurende het verblijf van het Fransch oorlogschip *Cléopatre* in de haven van Cavite, bij Marseille, was er aan het volk uitdrukkelijk verbod gedaan rond het schip te zwemmen, uit vrees der haaijen. Ondanks dit verbod had een matroos, met name *Beauvalet*, de onvoorzigtigheid te water te gaan; maar naauwelijks was hij op eene gaffelslengte van de kaai verwijderd, of hij werd door drie haaijen te gelijk besprongen. Op zijn gekerm, werd hem een roeiriem toegereikt, waaraan hij zich vastklemde, en met hulp waarvan hij aan wal gesleept werd: de beide beenen waren hem zoo net afgebeten, als waren zij met eenen zaag afgezet geweest, eene der handen was verminkt, en een groot stuk vleesch was uit den rug en van de dij gescheurd. Aldus werd de ongelukkige naar het gasthuis gevoerd, waar hij weldra bezweek.

NEDERLANDEN.

LEEUWARDEN, den 16. December. In den afgeloopen nacht is te Harlingen, aan de gevolgen van een plotseling toeval overleden, de heer *Jetze Rodenhuis*, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw en burgemeester van gemelde stad.

— Men schrijft uit Gorinchem:

Den 5. dezer had het volgende merkwaardig voorval op de Zeeuwsche stroomen plaats. Schipper *Louter*, beurtman van deze stad op Middelburg, was van die laatste stad in den morgen van den 5. naar Gorinchem vertrokken. In het vaarwater Keeten, bij den ingang der Ooster-Schelde gekomen, werd zijn knecht, *Cornelis van der Most*, door de fok over boord geslagen. *Louter* springt dadelijk in de boot, roeit den drenkeling achterna, terwijl hij zijn eigen schip en lading aan wind en golven overgaf, en had het geluk hem meer dood dan levend in de boot te brengen. Intusschen was het schip door den hard blazenden wind een goed eind in de ruimte voortgestuwd, maar *Louter* spant bovenmenschelijke krachten in en bereikt, zonder menschelijke hulp, zijn eigen schip, waarop hij den drenkeling brengt, die beiden met het schip en de lading behouden te Gorinchem en vervolgens te Schiedam aankwamen.

— Blijkens aankondiging van het stedelijk bestuur, is de begrooting van ontvangsten en uitgaven voor de stad Amsterdam, over het jaar 1848, ter thesaurie op het stadhuis aldaar ter visie gelegd. Volgens de algemeene recapitulatie is het totaal der ontvangsten *f* 2,603,463. 99½, en dat der uitgaven *f* 2,572,580.55, alzoo het batig slot *f* 30,885.44½.

De bevolking der hoofdstad wordt, aan het hoofd van dezen staat van begrooting, opgegeven te zijn 211,349 zielen.

Wat men ook aan Zwitserland verwijten moge, het heeft, in deszelfs beklagenswaardige burgeroorlog, weder blijken gegeven van eene [illegible]landsliefde, van een gevoel van nationaliteit en eigen[illegible]de welke men zeer zelden in monarchiën aantreft. De [illegible]derbund, ofschoon zijne nederlaag met genoegza[illegible]heid kunnende voorzien, *heeft geene vreemde hulp ingeroepen*. Ofschoon [illegible]rijk en Frankrijk gaarne ten zijnen behoeve zouden hebben geïntervenieerd, wilden de hooghartige republikeinen geene interventie vragen. Zij wilden liever door hunne landgenooten worden overwonnen, dan hun vaderland laten onteeren door vreemde hulpbenden. Welk vorst zou eveneens hebben gehandeld? Welk vorst zou ten behoeve zijner heerschzucht, het land niet hebben laten vertreden door vreemde tusschenkomst? Wat deed, bij voorbeeld, eenige maanden vroeger de koningin van Portugal? door hare onderdanen geknot in haren wetverkrachtenden overmoed en sidderende voor haren scepter, riep zij Engeland en Frankrijk aan om hulp, onderwierp zij de Portugezen aan vreemd bedwang!

En, in Italië, het hertogje van Modena 't welk reeds bij voorbaat zijne onderdanen dreigt met zijne achterhoede van 300,000 Oostenrijkers!

De onafhankelijkheid huns lands, de eer hunner nationaliteit, alles laten zij bezoedelen ter bevrediging hunner eigendunk.

Men herinnert zich het «*dummodo vivam*,» met de variante *dummodo regam*.

Wat was, uit het oogpunt van de Zwitsersche bondsregering beschouwd, het gewapend verzet van den *Sonderbund?* Rebellie; poging om een gedeelte des lands aan de erkende regering te onttrekken.

Wat was, uit het oogpunt der Pruissische regering beschouwd, de laatste opstand in deszelfs Poolsche provincie? Eveneens: rebellie; poging om een gedeelte des lands aan de erkende regering te onttrekken.

In beide gevallen bestond er opstand, verzet tegen de gevestigde regering. In beide gevallen werd de opstand gedempt, het verzet ter nedergeslagen.

Doch daarna hoe gedraagt zich de republiek? hoe de monarch?

De republiek ligt aan de rebellen eene zware oorlogschatting op. De allerdoorluchtigste, grootmagtigste koning laat ze als misdadigers voor zijne regters verschijnen, als hoogverraders veroordeelen, acht der aanvoerders tot onthoofding, een aantal andere tot levenslange gevangenisstraf.

Hadde de republiek zich veroorloofd dergelijke straffen tegen hare rebellen te doen uitspreken, wat een geschreeuw zoude er dan niet in alle monarchiën aangeheven! Geene bewoordingen zonden sterk genoeg geacht zijn om hare verontwaardiging uit te drukken over die «bloedige vervolgingen» over die «gruwelen.»

Maar nu het een «allerdoorluchtigste, grootmagtigste koning» is, een «allergenadigste koning en heer» die zijne overwonnen rebellen tot den bijl laat veroordeelen, vindt men het zeer natuurlijk.

Zoo doortrokken is men algemeen met laffe vorst-aanbidding, dat men niet begrijpt dat rebellie *even* strafbaar is wanneer zij tegen eene republikeinsche als wanneer zij tegen eene monarchale regering plaats vindt; en dat wanneer de republiek het regt of de menschelijkheid krenkt door strafoefeningen tegen de overwonnenen, de koning het *eveneens* doet.

Zou men de bestaande wanbegrippen daaraan moeten wijten dat men de bloedige straf- of wraakoefeningen van keizers en koningen gewoon is; terwijl de republikeinsche regeringen zich gemeenlijk menschlievender en grootmoediger betoonden?

Wat daarvan zij, ik noodig het *Journal* onzer regering uit: eens aan te toonen waarvan rebellie tegen eene koninklijke regering strafbarer is dan rebellie tegen eene republikeinsche regering; en met welk *regt* de rebellie der eerste soort bloediger mag worden gewroken dan die der tweede?

Slaagt het *Journal* daarin, wie weet of dan de «aller-

OOM SCIPIO.

(Vervolg van onze vorige.)

- Wel, wat is het? vroeg de reiziger, terwijl hij van den een op den ander zag.

- Och mijn buik! zeide broeder Paul.

- Och, mijn hoofd! zeide oom Scipio.

- Weest op uwe hoede, mijne heeren! riep de reiziger uit, hen naar de portieren duwende.

- Wat zou dat wezen? zeide broeder Paul, ik ben doorgaans zoo gezond.

- Dat kan ik u zeggen, antwoordde de reiziger, gij hebt zoo even wijn gedronken?

- Geinousseerden wijn!

- Vertrouw niet op den naam. Dat is oude stijl. Het is vergif. Eertijds maakte men die wijnen van druiven; maar zij vermengen die tegenwoordig met suiker-siroop; met brandewijn, met pruimensap, en ik weet niet wat al, en met koolstofzuur.

- Pouah! deed oom Scipio, zijn hoofd uit het portier stekende.

Men kwam op dit oogenblik in eene stad, waar de vliegende postwagens twintig minuten stilhielden, om een middagmaal te nemen.

- Ik zal zeker den tijd wel hebben om een' broek te koopen? zeide Paul tot den conducteur, ik kan mij zóó niet in gezelschap vertoonen.

- Haast u, zeide de man; ik beveel u den koopman daar op den hoek aan; het is niet duur.

Broeder Paul liep er heen, en zeide eenvoudig, terwijl hij binnentrad:

- Mijnheer, ik wilde een' broek hebben.

- Als het u belieft, zie, kies, mijnheer. Van welke soort?

- Van laken, van goed laken, zulk best laken, dat lang duurt, weet gij?

- Laken, foei! dat wordt niet meer gedragen; wij hebben thans veel beter: geuld leder, coutils, caout-choucs, Engelsche tissu's, nieuwe weefsels, ondoordringbaar, onvernietigbaar, sterk als een bolwerk, zoo warm als watten. Voel mij die pantalon eens.

- Daar is eene onaangename reuk aan, zeide broeder Paul, is hij reeds gedragen geweest?

- Wij hebben hier zekere caoutchoucs, welke dien reuk hebben. Zie hier een' die niet riekt, en dien gij geheel uw leven zult kunnen dragen.

- Goed: Ik heb haast. Help mij.

Hij trok het kleedingstuk aan, betaalde zonder te dingen, en liep naar de herberg, om ten spoedigste te eten.

- Mijnheer, zeide de waard, het rijtuig is juist vertrokken; weet gij dan niet dat het tegenwoordig drie mijlen in één uur aflegt?

Broeder Paul zette het op een loopen, schreeuwende achter de diligence, die haastig voortreed; van zijnen kant schreeuwde oom Scipio insgelijks, en de conducteur, nog harder schreeuwende, wilde eindelijk het portier openen. Broeder Paul, buiten adem, bereikte de trede van het rijtuig en sprong er in. - Krak!

- Hebt gij u bezeerd? vroeg oom Scipio.

- Broeder Paul keerde zich om; de nieuwe broek was door den sprong in tweeën gescheurd van boven tot beneden, op dezelfde plaats als de vorige.

- Geuld leder, coutils, caoutchoucs, onvernietigbaar, riep hij uit; dat de duivel hen hale, en allen die ze verkoopen! Ik zal zekerlijk op mijne terugreis dien koopman worgen.

- Het is niet te verwonderen, zeide de reiziger, die stoffen zijn van half geld.

- Eene nieuwe stof! herhaalde oom Scipio verwonderd; wij hadden vroeger goede lakens en goed fluweel, dat wij vijftien jaren konden dragen.

- Eene schoone verdienste! zeide de reiziger; tot het vervaardigen van dezelve werd veel tijd en handenarbeid vereischt; de stof was goed en men verkocht die voor een louis d'or de el. Thans gaat het door de werktuigkunde, men maakt honderd balen per dag, en.....

- En men toont zijn vel, gelijk ik, viel broeder Paul hem in de rede.

De reiziger, dezen uitval aan de kwade luim van broeder Paul vergevende, veranderde van gesprek.

Ziedaar de nacht. Binnen vier uren zullen wij op den spoorweg zijn, en gij zult wonderen zien. Met één sprong zijn wij in Parijs.

Inderdaad, onze vermoeide reizigers hadden naauwelijks een slaapje genomen, of men kwam ter gezegde plaats aan. Zij klommen daar in een groot gebouw, dat naar eene kerk geleek, en broeder Paul zocht werktuigelijk naar het wijwaters-bakje langs de muren.

- Ziedaar dan die beroemde machine! zeide oom Scipio; ik had er van hooren spreken; waarachtig, zij is het. Het is een ding zonder wederga, zegt men, voor die menschen, welke verlangen, om spoedig een baal koopwaren of cochenille over te voeren.

- Treedt binnen, mijne heeren! zeide een over zijn gansche

doorluchtigste grootmagtigste koning; de allergenadigste koning en heer" het niet een paar afgehouwen Polen-hoofden tot belooning toezendt! (*Arnh. C.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Aan de Redactie van de Vlissingsche Courant.

Ik ben te rade geworden om door middel van uw blad eenige ophelderingen te geven, ten aanzien van sommige tegenstrijdigheden en verkeerde berigten in de dagbladen voorkomende, betrekkelijk de redding van de twee matroozen, behoorende tot de Fransche brik *Commerce*, kapitein JOYAU, in den nacht tusschen den 8. en 9. dezer maand, op het Plaatje van Zoutelande gestrand; en wel voornamelijk, in de eerste plaats, ten aanzien van dat gedeelte van het berigt in het *Amsterdamsche Handelsblad*, waarbij *mijns inziens*, eene allezins overdreven lof (om er niet meer van te zeggen) wordt toegekend aan den zoon van den makelaar SMITH alhier; — welke jongeling zich, wel is waar, toen ik mij gereed maakte om met de onder mijn bevel staande manschappen, behoorende tot de roeisloep no. 9, naar de plaats van het ongeval te vertrekken, mij verzocht hem eene plaats in de sloep te willen vergunnen, 't welk ik hem dan ook gereedelijk toestond, — doch, ten wiens aanzien ik mij verpligt acht, het berigt van den correspondent van het *Handelsblad* in zoo verre, te moeten tegenspreken, dat namelijk de voorgenoemde *aanmoediging mijner manschappen door den bedoelden jongeling*, en waardoor het ons zou mogen gelukken de twee schipbreukelingen te redden, *in het geheel geen plaats heeft gehad;* — dat die aanmoediging aan de zijde van den heer SMITH *ook in 't geheel niet te pas kwam* en zelfs door den prijzenswaardigen ijver mijner manschappen, *van mijne zijde*, als hunnen aanvoerder, zelf geheel onnoodig was; — dat hoezeer men uit het berigt van het *Handelsblad* bijna zou kunnen opmaken, dat de heer SMITH het bevel voerde over de roeisloep no. 9, zulks in geenen deele het geval is geweest; — dat ZEd. zich, bij manier van spreken, als *passagier* in de sloep bevindende, dus ook geene bevelen te geven of aanmoediging te doen had, — en zulks ook van zijne zijde in het geheel geen plaats heeft gevonden.

Ten aanzien overigens van de wijze waarop in het *Handelsblad* melding wordt gemaakt van het opslepen van de sloep door de stoomboot *de stad Vlissingen*, moet ik opmerken, dat ik veel liever zou hebben gezien, dat men in plaats van de zoo even bedoelde *overdreven loftuiting op den heer* SMITH, melding had gemaakt van den belangloozen ijver waarmede de Directie van gemelde stoomboot dat vaartuig ter redding van de in levensgevaar verkeerende schipbreukelingen heeft afgezonden; — en hoezeer ik niet geacht wil worden, in alle opzigten overeentestemmen met het schrijven van den Wel Edelen heer D. UIJTTENHOOVEN, in zijne betrekking van lid der gemelde Directie, voorkomende in de *Vlissingsche Courant* van maandag den 13. dezer maand (in tegenspraak of ter wederlegging van het berigt dezer gebeurtenis, opgenomen in dezelve *Vlissingsche Courant* van vrijdag bevorens), zoo erken ik echter volgaarne, dat het, voor een gedeelte van den afstand opslepen van de sloep, door gemelde stoomboot, mij en mijne onderhebbende manschappen in de gelegenheid stelde de redding van de twee, op het drijvend wrak zich bevindende matroozen, minstens genoemd, aanmerkelijk te bespoedigen; — terwijl ik eindelijk, ten aanzien van de aan de manschappen van de roeisloep ten laste gelegde beschuldiging, wegens het niet aan boord van de stoomboot brengen van de twee schipbreukelingen, nadat het ons gelukt was, hen van het wrak in onze sloep op te nemen, nog moet aanmerken, dat zulks niet beschouwd moet worden als het gevolg van eene kleingeestige bedoeling, *aan onze zijde*, om in eenigerlei wijze te kort te willen doen aan de wezenlijke verdiensten van de Directie of de equipagie van de stoomboot *de stad Vlissingen*, maar veel eerder moet toegeschreven worden aan de onwillekeurige indruk van het oogenblik, doordien wij (zoo als ook gebleken is) teregt vermeenden, door de gunstige gelegenheid van wind en getij, met onze sloep, even spoedig de haven van Vlissingen te kunnen bereiken, als zulks met de stoomboot kon geschieden.

Hopende dat UEd. voor dit mijn schrijven eene plaats in uw blad zal gelieven in te ruimen, noem ik mij

UEd. Dr. Dienaar.
J. VAN DEN BERGEN.
Kwartiermeester bij het
Ned. Loodswezen.

VLISSINGEN,
den 15. December 1847.

MENGELINGEN.

Postwezen.

Een schoon voorbeeld ter navolging onzer ministers en afgevaardigden heeft Belgie, op 't voetspoor van Engeland, dezer dagen gegeven. Men heeft daar eenige liberale wijzigingen in het POSTWEZEN gebragt: Onder anderen is besloten:

1°. tot gelijken taks van 10 centimes (nog geen 5 centen nederl.) voor elken brief door het geheele land;

2°. tot de opheffing der landelijke portgelden;

3°. tot de instelling van *frankeer-stempeltjes*, die den verzender op den brief zal kunnen vasthechten (even als in Engeland);

4°. tot vermindering van portgeld voor geldverzendingen;

5°. tot vermindering van het porto der dagbladen en der vellen druks voor het binnenland met eene centime; hoedanig ook hun formaat zij; en

6°. tot het stellen van 't porto der gedrukte vellen van buitenlands komende en naar eene plaats in Belgie bestemd zijn, op 5 centimes.

Belgie, dat ons in zoo vele opzigten vooruit is, is het ook met betrekking der drukpers. Niettegenstaande de oppositie daar doorgaans veel feller en heviger is dan bij ons, zoeken beide partijen, ministeriëlen en oppositie, zoo veel mogelijk alle bezwaren, met welke de drukpers te strijden heeft, uit den weg te ruimen. De Belgische kamer der vertegenwoordigers heeft dit in 't laatst der vorige maand op nieuw bewezen. Men behandelde toen het wets-ontwerp tot het brengen van eenige verbeteringen in het Postwezen, gelijk hierboven is vermeld. Bij die gelegenheid was men eenstemmig omtrent de noodzakelijkheid der vermindering van het porto, zoo der binnenlandsche als der buitenlandsche dagbladen. De minister van openbare werken, een voorstel tot postvermindering van alle gedrukte stukken, dagbladen en andere, door een van de leden der oppositie gedaan, ondersteunende, verklaarde tevens, dat dit niet genoeg was, maar dat ook het *zegelregt* van de dagbladen, vooral ook van de buitenlandsche geheven afgenomen en alleen op de *advertentien* behouden moest worden. Hij stelde zich daarvan eene grootere en voor het land heilzame uitbreiding der dagbladen voor, enz.

Ja, de Belgische kamer heeft toen, meer dan ooit eene groote sympathie voor de drukpers aan den dag gelegd. Algemeen werd erkend, dat hetgeen thans ten gunste der dagbladen geschied was, slechts weinig te beduiden had, en dat men later op eene meer krachtige wijze pogingen moest in 't werk stellen, ten einde het journalismus van de drukkende belastingen te ontheffen, welke hetzelve van *de helft* zijner winst berooven. Opmerkelijk is het, dat dit plan, ter begunstiging der drukpers, hetwelk tijdelijk vermindering van opbrengsten moest ten gevolge hebben, geopperd werd, niet bij eene volle schatkist, maar tijdens het tegenwoordig ministerie, zelfs het heffen eener, daar gelijk overal zeer gehate belasting van een *successieregt in de regte lyn*, had voorgedragen.

Zij zullen begrepen hebben, dat bij eene geringe belasting, de opbrengsten op den duur *productiver* worden. Het postwezen in Engeland geeft het bewijs. (*Kal.*)

Het Wassenbeeldenspel.

(*Vervolg van No.* 146.)

DE UITLEGGER.

Hier zie je Mr. P. GOUVERNEUR, en die naast hem zit is Jhr. SASSE VAN YSSELT. Aan dezen en nog anderen, die ik zoo aanstonds noemen zal, heb jelui het te danken, dat jelui weêr gedurende twee jaren belastingen moogt betalen, die oproerkraaijers en oppositieschrijvers te hoog noemen, omdat ze geen flaauw idée hebben, hoe veel het gouvernement noodig heeft. Dan volgt mijnheer Mr. ROMME die eveneens gedaan heeft, als de beide zoo even genoemde heeren, en even groote voorstander en ondersteuner van ministeriële ontwerpen en voordragten is, als mijnheer Mr. MUTSAERS. Die Jhr. DE JONG VAN BEEK EN DONK en Mr. LUYBEN, die alle van Noord-Braband komen, benevens mijnheer Mr. J. B. BOTS de remplaçant van Mr. STORM, die tusschenbeide al heel brutaal was tegen de Excellenties, zoodat onze brave ministers heel blij mogen wezen van hem ontslagen te zijn en mijnheer BOTS in plaats gekregen te hebben. Zoo als jelui gehoord hebt, zijn al de Noord-Brabandsche afgevaardigden meesters, en van daar dan ook, dat zij zoo knap zijn.

Nu volgen de Gelderschmannen, die de excellente heeren ministers wel gaarne anders zouden willen hebben: want ze leggen gewoonlijk met deze overhoop. Mr. DE MAN zit vooraan, de nog al dikwijls jazeggende Mr. SCHEERS VAN HARENCASPEL is zijn kameraad, die in 1848 gelijk met hem moet aftreden, indien hij niet herkozen wordt, en dan volgt Jhr. NEDERMEIJER VAN ROSENTHAL, die die kwestie met BOURICIUS gehad heeft, waarvan jelui wel in de kranten zult gelezen hebben, dan de baron VAN NAGEL TOT AMPSEN, die er ook geen vriend van is, om met de ministers overhoop te liggen, waaraan Mr. DE KEMPENAER zich echter minder stoort. Dit laatste lid van Gelderland is mijnheer VAN DAM VAN ISSELT, een allerlastigste potentaat, die het den braven heeren ministers dikwijls benaauwd genoeg maakt.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Zeg jij, lummel! als jij 't hart in je lijf hebt, iets ten nadeele van VAN DAM te zeggen, dan zal ik eens even bij je komen, om je te leeren je mond te houden. Ik ken VAN DAM, want ik heb onder zijn korps gediend; het is een ferme vent, die wat durft als het er op aankomt, en vrij wat beter dan die andere flaauwe heeren, die nu het hoogste woord hebben, maar in hunne schelp zouden kruipen, als ze eens moesten uittrekken.

DE UITLEGGER.

Het zijn juist zijne militaire manieren, die het de ministers zoo lastig maken; vraag het maar eens aan mijnheer VAN HALL, wien hij, nu een paar jaren geleden, in de volle vergadering een doodschrik op het lijf joeg, door eene taal te voeren, die bijzonder veel van eene uitdaging weg had; gelukkig nam Zijne Excellentie de wijsbegeerte van het regt, waarin hij zoo bijzonder uitmunt, te baat, dacht aan het verheven standpunt, waarop hij staat en aan zijn eigen IK, en zoo liep de zaak met een *sisser* af. Echter moet tot eer van den heer VAN DAM gezegd worden, dat hij in den laatsten tijd, bij een paar gelegenheden, zich minder hardnekkig dan vroeger getoond heeft.

DEZELFDE AANSCHOUWER.

Het mag wezen, zoo als het wil, VAN DAM is een te cordaat man, en draagt een te edel hart in zijn binnenste om, om niet de belangen der natie voor te staan, of om een jabroer te worden of ellendige ministerslaaf, die zich laat omkoopen door een ridderkruis, een adelbrief, een post of hoe die dingen meer heeten, die je zoo even gebruikte om de hoofden van die beelden op te winden. Als allen waren als VAN DAM, zou het beter gaan, en de natie zoude vrij wat harder geroepen hebben: « leve de koning!" als zulks laatstleden 6. December plaats greep.

DE UITLEGGER.

Ik verzoek stilte en attentie, anders komt er aan de explicatie nooit een einde. (*Vervolg hierna.*)

PUFF.

Een Franschman verhaalde, dat hij eens in eene herberg in Duitschland gelogeerd had: « Maar zeide hij ik kon den ganschen nacht met geene mogelijkheid een oog toedoen; want in de kamer daar ik lag, sliep een Duitscher, die zoo geweldig ronkte dat bij iedere uitademing de deur, die niet in het slot was, openvloog en in de kamer daarnaast, lag nog een ander, die van zijne kant, bij iedere uitademing, de deur weder terug stiet, en gij kunt nagaan, zeide hij, dit gaf een aanhoudend geklapper, den ganschen nacht door.

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
DECEMBER 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Woensdag	22,	m. 12	ure.	Woensdag	22,	nm. 1,15	ure.
Donderdag	23,	« 1	«	Donderd.	23,	« 2,15	«
Vrijdag	24,	nm. 1,30	«	Vrijdag	24,	« 2,45	«
Zaturdag	25,	« 2	«	Zaturdag	25,	« 3	«
Zondag	26,	« 2	«	Zondag	26,	« 3	«
Maandag	27,	*niet varen.*	«	Maandag	27,	*niet varen.*	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 21. December. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:
Edwina, G. Hist, New-York, katoen en olie.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 « «.
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

ligchaam gegaloneerd persoon.

Broeder Paul groette hem, hem voor een overheids-persoon aanziende, maar het was slechts een pakdrager tot de stoomwagendienst behoorende.

Zietdaar onze reizigers in een sterken en met wol gevulden wagen ingepakt; en broeder Paul, ziende dat er ook vrouwen in het gezelschap waren, hield zich onmiddellijk bezig met de panden van zijn rok in goede plooijen te schikken.

– Welnu! zeide hij, vertrekken wij niet?

– Men is reeds vertrokken, zeide een der reisgenooten.

– Waarlijk?

Hij stak het hoofd buiten het portier, en ziende dat de weg met verbazende snelheid voorbij vloog, riep hij uit: hou! hou! ziedaar, de landen en de granen gaan naar alle duivels!

– Wij zijn het, die gaan, zeide de reisgenoot, en dat is verwonderlijk.

– Och! goede menschen, schreeuwde broeder Paul uit al zijne magt, waar gaat gij henen? hoe hebt gij zoo grooten haast? wat zult gij ginds doen? Is er brand in uw huis? Hei! hei! wij zullen dol worden! Ik heb zulk een haast niet. Hou, koetsier! Hou op, ik ben ziek, het hoofd draait mij, mijn lijf kookt! Laat mij er uit! Dat men mij slechts, in Gods naam, mijne voeten op den grond laat zetten; het overige zal wel volgen. Op zijn hoogst zal een ezel mij voldoende zijn, een ezel zonder meer, hoort gij. O mijn arm veulen! waar zijt gij, mijn lieveling, mijn vriend? wij zullen gaan, de een op den anderen, stap voor stap, op ons gemak de distels langs de gracht afetende.

De reizigers, welke hij door zijn geschreeuw lastig viel, wilden hem tot rede brengen.

– Och! ik bid u, hernam hij, zegt mij, waartoe kan zulk rijden dienen! In 's hemels naam, komt tot betere gedachten; de hand op het hart, zoude het niet duizendmalen beter zijn bedaardelijk voort te gaan, op den duur wakker vrolijk te zijn, zich in de herberg van nieuwen leeftogt voorziende of langs de velden hazepooten plukkende en naar verkiezing uitrustende?

– En de handel? zeide een reiziger, gij zijt b. v. koopman te Bordeaux en gij zendt mij wijn te Parijs; in één oogwenk komen uwe vaten aan. Wilt gij eene kist met kinderspeelgoed verzenden, ha! de bliksem is niet sneller.

Broeder Paul plaatste wederom zijn hoofd aan het portier en ging op droevigen toon voort: helaas! oom Scipio, dat zal slecht eindigen. Gelukkig de jichtigen! Zij hebben de beide voeten warm uitgestrekt op een zacht kussen, in den hoek van den haard, en zoo zij niet spoedig gaan, zij loopen ten minste geen gevaar om te vallen. Waarom ben ik niet op reis op mijn bed, met het hoofd op den peluw? och, waarde oom, het is eene veilige zaak te vliegen als een pijl uit den boog, met de voeten ineengeklemd, gelijk de marionetten op de kermis.

Op dit oogenblik hoorde men oom Scipio vreeselijk gillen.

– Hier moeten ongetwijfeld al de roovers van het zwarte Bosch hunne bijeenkomst houden, zeide broeder Paul, maar welaan, opgepast, zij zullen ons niet bereiken: oom, pas op uwe zakken.

Eensklaps verzonken rijtuig en reizigers in de dikste duisternis, waar men een verschrikkelijk gedruisch hoorde, gelijkende naar den voortrollenden donder. Het scheen, of men eene onderaardsche diepte doortrok, waar vuurvlammen op de wanden terugkaatsten.

Broeder Paul schreeuwde en tierde:

– Het is met ons gedaan! Wat zeg ik? het is hier de ingang van den oven der verdoemden. Al de duivels vliegen hier heen en weder in de gedaante van vlammetjes. Bah! ruikt gij wel, hoe zij stinken, die deugnieten? Oom! bevelen we ons aan God.

Maar oom Scipio was stom van schrik.

– Ik mag mijne oogen zoo wijd openzetten, als ik kan, hernam broeder Paul, ik zie niets anders dan vuur. Helaas! indien wij naar de hel rijden, zullen wij er weldra zijn.

– Wees gerust, mijne heeren! zeide de reisgenoot; het is slechts een gewelf.

– Gij riekt reeds aangebrand, hernam broeder Paul. Ik zal niet verhalen, hetgeen ik hier binnen gezien heb. Wij reizen in de inktflesch. Waar gaan wij heen, goede menschen? Vader Scipio, indien gij het ontkomt, laat dan missen lezen voor de rust mijner ziel, die zij wel noodig zal hebben.

Maar eensklaps bevond men zich weder in het volle daglicht.

– Ziet gij niet, zeide een reiziger, dat dit een tunnel is, dat is te zeggen een weg die onder den grond loopt, en dat men er even veilig is als elders?

Oom Scipio, tot hiertoe van schrik verstijfd, zag het portier uit en zeide eindelijk met eene vreesachtige stem: over het geheel is dit rijtuig gemakkelijk genoeg; men heeft er zich slechts aan te gewennen, want men heeft meer vrees dan last.

Naauwelijks had hij deze woorden gesproken, of men hoorde een buitengewoon geraas.

– Domel, riepen de reizigers, een andere trein, die ons te gemoet komt.

– Is het anders niet, zeide broeder Paul, laat ons wijken, opdat zij voorbij rijde.

Helaas! een verschrikkelijke schok deed de reizigers uit elkander stuiven, en de ongelukkige broeder Paul, met de anderen tot eene verbazende hoogte weggeslingerd, had slechts den tijd om uit te roepen: kruis of munt! (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.